

et

”Hvad siger du?!”

Haven slipper sin muffin, den med pink glasur, rødt drys og sølvskørt. Hendes øjne, som har et temmelig tykt lag makeup på, prøver at fange mine, men jeg har travlt med at se mig nervøst omkring på det travle butikstov.

Jeg har for længst fortrudt min beslutning om at tage hende med herhen. Jeg troede jo, at en lille udflugt til hendes foretrukne muffinleverandør på en dejlig sommerdag ville give mig den perfekte baggrund til at fortælle hende den store nyhed. Som om den lille jordbærkage på en eller anden måde ville få den til at glide nemmere ned. Lige nu sidder jeg bare og ærgrer mig over, at vi ikke blev siddende i bilen.

”Dæmp dig lige, okay?” Jeg prøver på at sige det afslappet og henkastet, men kan godt selv høre, at jeg lyder som en sur skolefrøken.

Hun læner sig frem, mens hun skubber sit lange platin-stribede pandehår om bag ørerne, og ser vantro på mig.

”Undskyld! Der er lige noget her, jeg ikke forstår. Altså først lader du en bombe springe, og ikke nogen helt lille bombe, sku’ jeg hilse og sige. Det ringer stadig for mine ører

og snurrer i mit hoved, og jeg skal lige have dig til at gentage det, for jeg er ikke helt sikker på, at jeg hørte rigtigt ... og det eneste, der bekymrer *dig*, er, at jeg *taler for højt? Sig mig, er du rigtig klog?*”

Jeg ryster på hovedet og gør en nervøs grimasse, for lige nu føler jeg bare, at det handler om at få styr på situationen, før den kommer helt ud af kontrol.

Jeg læner mig ind over bordet og dæmper stemmen. ”Det er jo bare, fordi ... ingen må vide det. Det *skal* holdes hemmeligt. Det er en *absolut nødvendighed*.” Jeg gør mig virkelig umage for at få hende til at forstå, men i det samme går det op for mig, at jeg taler til en, som aldrig har kunnet holde på en hemmelighed – og slet ikke en af sine egne.

Hun himler med øjnene og lader sig falde tungt tilbage i stolen. Så mumler hun et eller andet uforståeligt, og jeg benytter lejligheden til at studere hende nærmere og bliver ærlig talt lidt forskrækket over, at tegnene allerede er begyndt at vise sig: Hendes blege hud har fået en indre glød og ser ud, som om den er glat som marmor, og hendes brune, bølgede hår med den hvide stribe foran er så blankt og skinnende som i en shampoo-annonce i et af de helt dyre modeblade. Selv hendes tænder er blevet mere hvide og mindre skæve, og jeg kan ikke lade være med at undre mig over, at det er kommet så hurtigt, bare efter nogle få slurke eliksir, når det tog så meget længere tid for mig.

Mine øjne fortsætter med at granske hende omhyggeligt, mens jeg tager en dyb indånding og dykker ned i hendes tanker. Det er et klart brud på mit princip om ikke at bruge mine evner til at snage i mine venners private tanker. Men lige nu er jeg mere optaget af at komme helt ind i hendes tankeverden, få et glimt af hendes energi, høre de ord, hun ikke udtaler, for jeg er lige blevet enig med mig selv om, at

hvis der findes en situation, hvor det er i orden at snage, så er det den her.

Men i stedet for den ubegrænsede adgang, jeg er vant til, bliver jeg holdt ude af en solid mur. Jeg lader, som om jeg vil se nærmere på hendes sølvring med dødningehovedet, og rykker diskret min hånd hen til hendes, så jeg kan lade en enkelt finger ”komme til” at røre ved en af hendes. Men der kommer ikke noget. Intet. Hendes tanker og hendes fremtid er skjult for mig.

”Det er bare så ...” Hun synker en gang og ser sig omkring. På det sprudlende springvand, på den unge mor, der skubber en klapvogn af sted, mens hun råber i sin mobiltelefon, flokken af piger på vej ud af svømmehallen med deres tasker i favnen. Haven ser alle steder hen, undtagen på mig.

”Jeg ved godt, det er ret meget sådan lige at få serveret på en gang, *men alligevel ...*” Jeg trækker på skuldrene, for jeg er udmærket klar over, at der skal bedre argumenter til. Jeg ved bare ikke, hvor jeg skal finde dem.

”*Meget at få serveret på en gang?* Er det sådan, du ser det?” Hun ryster på hovedet og trommer med fingrene på den grønne metalstols armlæn, mens hendes blik glider tankefuldt hen over mig.

Jeg sukker dybt. Gid jeg dog havde håndteret det her lidt bedre, gid jeg dog kunne få det hele til at forsvinde, men det er desværre lidt for sent. Det er noget rod, jeg har lavet, og jeg er nødt til at gøre noget ved det. ”Nah, jeg håbede vel på, at det var sådan, *du* ville se det.” Jeg trækker på skuldrene. ”Ja, jeg ved godt, det var dumt tænkt.”

Hun tager en dyb indånding, Hendes ansigt er roligt, udtryksløst, umuligt at aflæse, og jeg skal lige til at sige noget, bede hende om at tilgive mig, da hun siger: ”Og den er god nok? Du *har* gjort mig udødelig? Sådan helt for alvor?”

Jeg nikker. Min mave kramper nervøst, så jeg retter mig op og trækker skuldrene tilbage, klar til at tage imod hendes reaktion. Uanset om den bliver fysisk eller verbal, så har jeg ikke tænkt mig at krybe udenom, for jeg ved godt, at jeg har fortjent den. Havens liv vil aldrig mere blive det samme, og det er min skyld. Længere er den ikke.

”Jamen jeg er bare så ...” Hun suger luft ind mellem tænderne og blinker et par gange. Nu da hun er blevet ligesom mig, kan jeg ikke længere se hendes aura, så jeg aner ikke, hvilket humør hun er i. ”Jeg er fuldstændig chokeret. Jeg mener, jeg ved ikke engang, hvad jeg skal sige.”

Jeg presser læberne sammen og lader mine hænder falde ned i skødet, så krystalarmbåndet med hesteskoene klirrer, og så rømmer jeg mig. ”Haven ... jeg er forfærdelig ked af det. *Rigtig, rigtig, rigtig ked af det.* Hvis du vidste, hvor meget jeg ...” Jeg ryster på hovedet, for jeg ved godt, at jeg burde spole hurtigt frem til det væsentlige, men jeg er nødt til at forklare, hvordan det føles for mig. Hvad det var for et umuligt valg, jeg blev tvunget til at træffe. Hvordan det føltes at se hende så bleg, så hjælpeløs, så tæt på døden, at vide, at hvert eneste af hendes hivende åndedrag kunne blive det sidste ...

Men før jeg kan nå at sige noget, læner hun sig frem mod mig og ser på mig med store, runde øjne. ”Sig mig, er du blevet *sindssyg*?” Hun ryster på hovedet. ”Sidder du her og *siger undskyld*? Jeg er bare så overvældet, at jeg slet ikke kan finde ud af, hvordan jeg nogen sinde skal kunne *takke dig!*”

A-hva'?

”Jeg mener, det her er da bare så sygt *cool!*” Hun griner og hopper op og ned i stolen som et lille barn, mens hendes ansigt lyser op som en tusind-watt-pære. ”Det er simpelthen

det mest cool, der nogen sinde er sket med mig! Og det er en gave, som *du* har givet *mig!*”

Jeg synker lige en gang og ser mig nervøst omkring – ved ikke, hvordan jeg skal tackle det her. Det var ikke lige det her, jeg havde regnet med. Og slet ikke, hvad jeg havde forberedt mig på. Selv om det stort set er lige nøjagtig det, Damen advarede mig om.

Damen – min bedste ven – min soulmate – mit livs kærlighed. Min aldeles fantastiske, sexede, intelligente, talentfulde, tålmodige og forstående kæreste, som vidste, at det var det her, der ville ske, og som tiggede mig om at få lov at komme med af præcis samme grund. Men jeg var for stædig. Jeg ville absolut klare det alene. For det var mig, der gjorde hende ... Det var mig, der fik hende til at drikke eliksiren, så det var mig, der skulle forklare hende det. Problemet er bare, at det slet ikke går, som jeg forestillede mig det. Ikke det, der ligner.

”Jeg mener, det er ligesom at være en vampyr, ikke? Bare uden at skulle suge blod?” Hendes øjne glinser, da hun ser på mig. ”Nå ja, også uden alt det der med kister og ikke at kunne tåle sollys!” Hendes stemme er næsten ved at knække over af begejstring. ”Det er bare *så* spændende! Det er ligesom juleaften gange hundrede! Alt, hvad jeg nogen sinde har drømt om, er gået i opfyldelse! Jeg er en *vampyr!* En *smuk vampyr* – bare uden alle de ulækre bivirkninger!”

”Du er ikke en vampyr,” siger jeg tonløst og uengageret. Jeg ved slet ikke, hvordan vi er havnet her. ”Vampyrer findes slet ikke.”

Niksen. Hverken vampyrer, varulve, alfer eller feer – kun udødelige, hvis antal, takket være Roman og mig, stiger med foruroligende hast ...

”Og hvordan kan du vide det?” spørger Haven og løfter det ene øjenbryn.

”Fordi Damen har været her på jorden så meget længere, end jeg har,” siger jeg. ”Og han har aldrig nogen sinde mødt en – eller mødt nogen, som havde mødt en. Vi regner med, at vampyr-myterne i virkeligheden er historier om udødelige, som man har broderet videre på. Blod og dagslys og stager gennem hjertet og hvidløg og krucifikser.” Jeg læner mig over mod hende. ”For at gøre det mere spændende, du ved.”

”Interessant,” siger hun, men det er tydeligt, at hendes tanker er et andet sted. ”Kan jeg stadig spise muffins?” Hun gør et nik i retning af jordbærmassakren, hvis ene side er faldet sammen og kvaset op mod æskens inderside, mens den anden stadig er luftig og indbydende. ”Eller er der andre ting, jeg skal ...” Pludselig bliver hendes øjne store og runde, og før jeg kan nå at svare, banker hun en næve i bordet og hyler: ”Oh my God! Det er *saften*, ikke også? Det der røde stads, Damen og dig altid drikker! Ikke også? Okay, hvad venter du på! Kom med stadset, så det kan blive officielt! Hvor er det bare *spændende!*”

”Jeg har ikke taget noget med,” siger jeg, og skuffelsen breder sig i hendes ansigt. ”Hør nu lige her, Haven. Jeg kan godt forstå, du synes, det lyder cool og alt muligt – og noget af det *er* cool. Jeg mener, du bliver aldrig gammel, du får ikke bumser, dit hår spalter ikke mere, du behøver aldrig mere at træne, og hvem ved, måske bliver du endda lidt højere. Men der er altså også andre ting. Ting, du bliver nødt til at vide. Ting, jeg lige må forklare dig, for at du kan ...”

Så kommer jeg ikke længere, for i det samme springer hun op fra stolen så pludseligt og graciøst som en kat – endnu en af udødelighedens bivirkninger – og står og hopper utålmodigt fra fod til fod. ”Åh hold nu *op!* Det kan da ikke være så vigtigt! Hvis jeg kan springe højere, løbe hurtigere, aldrig blive gammel eller syg – så kan der da umuligt være andet

at spekulere på! Hvorfor skulle jeg ikke kunne holde den gående i al evighed?”

Jeg ser mig nervøst omkring og håber virkelig, jeg kan få hende til at styre sin begejstring, inden hun når at gøre et eller andet dumt – et eller andet, der vækker den slags opmærksomhed, vi *ikke* har brug for. ”Haven, vær sød at sætte dig. Det her er alvorligt. Der er mere, jeg bliver nødt til at forklare dig. *Meget* mere,” hvisker jeg. Jeg synes selv, jeg lyder indtrængende, men ordene har overhovedet ingen effekt på hende. Hun står bare foran mig og ryster på hovedet og nægter at give sig. Så beruset af sine nye udødelighedskræfter, at hun springer *trodsig* over og går direkte til *krigerisk*.

”*Alting* er jo alvorligt for dig, Ever Bloom! Hver *evig eneste ting*, du siger eller gør, er *så* mega-alvorligt! Helt ærligt! Du åbner porten til Slaraffenland for mig, og så siger du, jeg ikke må gå derind, fordi der lige er en *mørk side*, du skal advare mig om. Du må da være sindssyg!” Hun himler med øjnene. ”Tag nu og slap lidt af for en gangs skyld. Kan jeg måske ikke lige få lov at tage en prøvetur? Jeg vil da se, hvad jeg kan. Kom nu, lad os løbe om kap. Den, der først når hen til biblioteket, har vundet!”

Jeg sukker dybt og ryster på hovedet. Jeg ville ønske, det ikke var nødvendigt, men her er åbenbart brug for lidt telekinese, hvis hun skal forstå, hvem der bestemmer her. Så jeg kniber øjnene sammen og fokuserer på hendes stol, så den kurer hen over fliserne og rammer hendes knæhuser så hårdt, at hun sætter sig med et bump.

”Av! Det gjorde altså ondt, det der!” Hun gubber sine ben og ser ondt på mig.

Men jeg trækker bare på skuldrene. Hun er udødelig, så skulle hun have fået en skramme, så er den væk om cirka tyve sekunder. Og i øvrigt har vi andet at bruge tiden til. Der

er meget, jeg skal have forklaret hende, og vi har slet ikke tid nok, hvis hun bliver ved på den måde. Så jeg ser alvorligt på hende, og da jeg er sikker på, at jeg har hendes fulde opmærksomhed, fortsætter jeg: ”Tro mig, du kan ikke spille spillet, hvis du ikke kender reglerne. Og hvis du ikke kender reglerne, så er det kun et spørgsmål om tid, før nogen kommer virkelig galt af sted.”

to

Haven kaster sig ind på forsædet, maser sig helt op mod døren og trækker fødderne op under sig. Hun vrænger og skuler og fyrer et helt katalog af beklagelser af imod mig, mens jeg manøvrerer bilen fra parkeringspladsen ud på vejen.

”Regel nummer et.” Jeg kaster et hurtigt blik på hende, mens jeg skubber mit lange, lyse hår væk fra ansigtet. Jeg har bestemt ikke i sinde at lade mig påvirke af hendes stridslystne blik. ”*Du. Må. Ikke. Fortælle. Det. Til. Nogen.*” Jeg holder en pause, så ordene kan få tid til at trænge ind, inden jeg fortsætter: ”Og det er altså vigtigt. Du må ikke fortælle det til din mor, din far, din lillebror Austin ...”

”Årh, hold da op.” Hun sidder og vrider og vender sig, lægger på skift det ene ben over det andet, retter på sit tøj og vipper med foden, så det er tydeligt, at hun ikke kan holde ud at være spærret inde i en lille bil sammen med mig. ”Jeg snakker jo dårligt nok med dem i forvejen.” Hun skuler til mig. ”Og i øvrigt gentager du dig selv. Det der har du jo allerede tudet mig ørerne fulde af. Så hvis du har en hel masse at sige, som jeg ikke allerede har hørt, så se at få det sagt, så jeg kan komme i gang med mit nye liv.”

Jeg synker lige en gang. Jeg skal nok tage tingene i *mit*

tempo, tak. Vi stopper for rødt, og jeg prøver endnu en gang at se indtrængende på hende. Hun *skal* bare forstå det her. ”Og det gælder også Miles. Ham må du *under ingen omstændigheder* fortælle noget.”

Hun himler med øjnene og fumler med sin fingerring, drejer den rundt og rundt om sin langfinger, tydeligt stærkt fristet til at kyle den i hovedet på mig. ”Fint. Ikke fortælle det til nogen. Det er modtaget,” mumler hun. ”Næste, tak!”

”Du kan stadig spise almindelig mad.” Jeg styrer behændigt gennem et stærkt trafikeret gadekryds og sætter farten lidt op. ”Men det er ikke sikkert, at du har lyst til det, for eliksiren giver dig stort set al den næring, du har brug for, og gør dig mæt. Men når du er sammen med andre mennesker, er det selvfølgelig vigtigt at holde facaden og i det mindste lade, som om du spiser.”

”Du mener ligesom dig?” siger hun med hævede øjenbryn og et syrligt grin. ”Ligesom når du sidder til frokost og piller din sandwich i små stykker og knuser dine chips til små krummer og tror, at der ikke er nogen, der lægger mærke til det? Er det det, du kalder *at holde facaden*? For altså, Miles og mig, vi troede bare, du var skabs-anorektiker.”

Jeg tager en dyb indånding og koncentrerer mig om kørslen, behersker trangen til at træde hårdt ned på speederen, mig skal hun ikke få skovlen under. Det er ligesom den karma, Damen altid taler om – vi må selv betale prisen for vores handlinger – og det her er åbenbart prisen for mine handlinger. Men hvis jeg fik muligheden igen, så ville jeg ikke gøre noget som helst anderledes. Jeg ville træffe præcis de samme valg som første gang. For uanset hvor lidt jeg bryder mig om den situation, jeg er i lige nu, så er det til hver en tid bedre end at skulle med til hendes begravelse.

”Oh my God!” Hun ser måbende på mig, og hendes

stemme er meget skinger, da hun siger: ”Jeg tror ... Jeg tror nok, jeg lige hørte, hvad du tænkte!”

Vore øjne mødes, og selv om kalechen er nede, selv om den sydcalforniske sommerson bager ned over os, så får jeg pludselig en voldsom kuldegysning.

Det her er ikke godt. Det her er slet ikke godt.

”Du tænkte lige et eller andet med at gå til min begravelse, ikke? Noget med at det var du glad for, at du ikke skulle? Jeg kunne simpelthen *høre*, hvad du tænkte! Hvor er det bare *cool!*”

Lige pludselig får jeg meget travlt med at få det psykiske skjold op og lukke af for al adgang til mit sind, min energi, det alt sammen, *det hele*. Jeg er lidt mere end almindeligt forskrækket over, at hun kan læse mine tanker, når jeg ikke kan læse hendes. Og det er i hvert fald ikke *mig*, der har lært hende, hvordan man garderer sine tanker mod andres nysgerrighed.

”Så var det altså rigtigt nok, det, I sagde? Det der med telepati? Dig og Damen *kan* virkelig læse hinandens tanker?”

Jeg nikker, tøvende, modstræbende, mens hun ser på mig med øjne, der er blevet endnu mere strålende. Det, som indtil for nylig var en ganske almindelig nuance af brun, ofte skjult bag kontaktlinser i en eller anden skør farve, er nu forvandlet til glitrende karruseller af guld, topas og bronze – endnu en bivirkning af ufødeligheden.

”Jeg har hele tiden vidst, at I var underlige – men det her, det er jo i en helt anden klasse! Og nu kan *jeg* også gøre det! Årh, hvorfor er Miles her ikke?”

Jeg lukker øjnene og ryster på hovedet. Hvor mange gange skal jeg forklare hende det her? Jeg holder tilbage for en fodgænger og siger: ”Men du må *ikke* fortælle det til Miles. Det *har* jeg jo sagt.”

Hun trækker på skuldrene og snor en lok af sit blanke, brune hår omkring langfingeren. En sort Bentley med en eller anden fyr fra vores skole bag rattet, glider op på siden af os, og Haven smiler. ”Jamen det er okay. Det er *virkelig* okay. Jeg skal nok lade være med at sige noget til ham. Og slap lidt af, ikke?” Hun retter sin opmærksomhed mod fyren i Bentleyen, smiler og flirter og vinker og giver sig endda til at sende ham fingerkys. Og hun ler højt, da han spiller overrasket. ”Du skal ikke være nervøs for din hemmelighed. Jeg er bare vant til at fortælle Miles alt, hvad jeg oplever af spændende ting, andet er der ikke. Det er en vane. Den skal jeg nok komme over. Men du må da indrømme, at det ikke kan blive meget mere cool, hva’? Hvordan reagerede du måske, da du fandt ud af det? Flippede du ikke helt ud over det?” Hun ser på mig og smiler.

Jeg skærer ansigt og trykker speederen lidt længere ned, end jeg egentlig lige havde tænkt mig, så bilen springer frem, mens jeg tænker tilbage på den allerførste dag – eller i hvert fald den første gang, Damen prøvede på at fortælle mig den livsomvæltende nyhed på skolens parkeringsplads. Men jeg var slet ikke i humør til at høre efter den dag. Og jeg flippede i hvert fald ikke ud.

Og anden gang, han prøvede på at fortælle mig om vores lange, komplicerede, fælles historie, var jeg stadig skeptisk. Jo, jeg syntes da, det var vildt spændende, at vi nu omsider kunne være sammen efter at have været holdt fra hinanden i århundreder. Men på den anden side så var det ret meget at få serveret på en gang. Og der var ret meget, som skulle opgives.

Dengang troede vi jo, at det var mit eget valg – at jeg bare kunne drikke eliksiren og nyde min udødelighed – eller glemme alt om den, leve til mine dages ende og dø en naturlig død i en forhåbentlig fjern fremtid.

Men nu ved vi bedre.

Nu ved vi, hvordan en udødeligs tilværelse ender. Nu kender vi sandheden om Skyggeland.

Den uendelige tomhed.

Den bundløse afgrund.

Stedet, hvor udødelige bliver hængende – ensomme og sjælløse – i al evighed.

Et sted, vi virkelig skal passe på at holde os langt væk fra.

”Hallo. Jorden kalder Ever!” Haven griner, men jeg trækker bare på skuldrene, og andet svar har jeg ikke tænkt mig at give hende. Hvilket selvfølgelig bare får hende til at læne sig over imod mig og sige: ”Jeg beklager meget, Ever, men jeg forstår dig simpelthen ikke.” Hun ser tænksomt på mig. ”Det her er den bedste dag i *hele* mit liv, og det eneste, du fokuserer på, er alt det negative. Jeg mener, helt ærligt ... okkulte evner, fysisk styrke, evig ungdom og skønhed – betyder den slags overhovedet ikke noget for dig?”

”Haven, det er altså andet end skæg og ballade. Det er ...”

”Ja, ja, ja.” Hun himler med øjnene og smider sig tilbage i sædet, trækker knæene op til brystet og slår armene omkring dem. ”Der er regler alle vegne, yes sir! Også her. Det er forstået!” Hun surmuler og tager fat i sit hår, som hun snor rundt og rundt mellem fingrene, til det bliver til en skinnende, brun pisk. ”Bliver du aldrig træt af det? Af altid at være så tynget? Er du ikke ved at segne under vægten af verdens tristhed? Har du ikke ligesom bare verdens bedste liv? Du har lyst hår, blå øjne, du er høj, i god form, talentfuld, og, nå ja, verdens mest sexede fyr er for resten lige vildt forelsket i dig.”

Hun sukker dybt og fatter ikke, hvordan jeg kan være så blind, at jeg ikke kan forstå hendes visdom.

”Du har et liv, som andre må nøjes med at drømme om, det kan du ikke komme udenom – så hvorfor skal du

absolut have det til at ligne strafarbejde på livstid? Ja, jeg er virkelig ked af at sige det, men jeg synes altså, at det virker sygt. For jeg har det altså helt fantastisk! Jeg er ved at eksplodere af energi. Som om et lyn knitrede igennem mig fra top til tå! Og jeg vil slet ikke med på din rejse til Mørkeland! Jeg skal ikke nyde noget af at luske omkring på skolen i grimme hættetrøjer og solbriller med en iPod implanteret i ørerne, sådan som du plejede at gøre. Jeg mener, nu ved jeg i det mindste, hvorfor du gjorde det, for at blive fri for alle stemmerne og tankerne, ikke? Men du kan bande på, at *jeg* ikke gider leve mit liv på den måde. Næ du, jeg vil omfavne livet. Med *begge* arme. Og så har jeg tænkt mig, at Stacia, Honor og Craig skal have seriøs røvfuld, hvis de så meget som tænker på at genere mig eller mine venner!”

Hun læner sig fremad med albuerne på knæene og kniber øjnene sammen.

”Når jeg tænker på al det lort, de har udsat dig for, og hvordan du bare har fundet dig i det ...” Hun pruster. ”Jamen jeg fatter det bare ikke.”

Jeg ser på hende og tænker, at jeg bare kunne sænke skjoldet og tænke svaret, og så ville hun høre svaret inde i hovedet, men jeg ved, at det vil have en større effekt, hvis jeg siger ordene højt, så det gør jeg.

”Jeg går ud fra, at det er, fordi jeg måtte betale en høj pris for det ... Miste min familie ... Give afkald på at krydse broen over til ...”

Jeg stopper op og bider ordene i mig. Tiden er vist ikke helt moden til at fortælle hende om Sommerland, den vidunderlige og gådefulde dimension mellem dimensionerne. Eller om broen, som fører alle dødelige over til *den anden side* – i hvert fald ikke endnu. En ting ad gangen, tak.

”Det er bare det, at jeg er nødt til at blive her *altid*. Jeg kan aldrig komme over på den anden side og se min familie igen ...” Jeg ryster på hovedet. ”Og for mig føles det faktisk som en temmelig høj pris at betale.”

Hun rækker ud efter mig og ligner en sørgmodig, lille hundehvalp, men så trækker hun sig pludselig tilbage. ”Ups! Undskyld! Jeg glemte lige, hvor meget du hader at blive rørt ved.” Hun rynker på næsen, mens hun skubber en håndfuld pjusket hår om bag det multi-piercede øre.

”Jeg hader ikke at blive rørt ved,” siger jeg og trækker på skuldrene. ”Somme tider er det bare lidt for ... afslørende. Andet er det ikke.”

”Bliver det ligesådan for mig?”

Jeg ser på hende. Jeg har ingen anelse om, hvilke specielle *evner* hun kan komme til at nyde godt af. Efter bare en enkelt flaske eliksir er hun i den grad stukket af fra feltet, så guderne må vide, hvad en hel kasse vil gøre ved hende.

”Jeg ved det ikke,” siger jeg og trækker på skuldrene. ”Noget af det skete, fordi jeg døde og kom til ...”

Igen kniber hun øjnene sammen, mens hun anstrenger sig for at læse mine tanker, men hun kommer ikke langt, for nu har jeg fået mit psykiske skjold på plads.

”Jamen lad os bare sige, at jeg havde en nærdødsoplevelse. Og den slags gør altså indtryk.” Jeg svinger ind på den vej, hun bor på.

Hun ser intenst på mig, flytter ikke blikket, fingrene piller fraværende ved en maske, der er løbet i hendes gamacher. ”Jeg synes, det virker, som om du kun fortæller mig det, du synes, jeg skal vide.” Hun løfter det ene bryn og ser på mig, provokerende, venter på, at jeg skal modsige hende.

Men det gør jeg ikke. Jeg lukker bare mine øjne og nikker. Jeg er så træt af at skulle lyve og holde på hemmeligheder

hele tiden, så det føles helt rart at få lov at indrømme noget til en afveksling.

”Har du noget imod at fortælle mig hvorfor?”

Jeg løfter skuldrene og tager en dyb indånding. Og tvinger mig selv til at se hende i øjnene. ”Det er jo meget at skulle forholde sig til på en gang, ikke? Noget af det forstår man først, når man selv har prøvet det ... Og der er andre ting, som ... Nå ja, meget af det haster jo ikke så meget. Selv om der stadig er et par ting, du er nødt til at vide.”

Jeg parkerer i hendes indkørsel og roder i min rygsæk, indtil jeg finder en lille silkepung, magen til den, Damen gav mig.

”Hvad er det?” spørger hun og hiver i snorene. Så stikker hun et par fingre ned og løfter en lille klynge af farvestrående krystaller op af den. Krystallerne bliver holdt sammen af tynde guldtråde og hænger for enden af en sort silkesnor.

”Det er en amulet,” siger jeg. ”Det er ... det er vigtigt, at du har den på hele tiden. Sådan cirka hver eneste dag fra nu af.”

Hun ser skeptisk på den, lader den dingle lidt frem og tilbage og ser, hvordan de gennemsigtige sten glitrer og blinker i sollyset.

”Jeg har også en,” siger jeg og trækker min egen lille klynge af kulørte sten op fra t-shirten.

”Hvorfor er min anderledes?” Hun ser fra den ene til den anden, sammenligner dem, prøver at afgøre, hvilken der er bedst.

”Fordi der ikke er to mennesker, der er ens. Vi har alle sammen forskellige ... behov. Og når vi har dem på, er vi beskyttet.”

Hun ser på mig.

”De har beskyttende egenskaber,” siger jeg og trækker på skuldrene. Jeg er godt klar over, at jeg er på dybt vand nu. Det her var noget, Damen og jeg ikke kunne blive enige om.

Hun rynker panden og får skæv mund. Hun kan ikke læse mine tanker, men hun ved godt, at jeg ikke fortæller hende hele sandheden.

”Beskytte os mod hvad, helt præcist? Jeg mener, vi er udødelige, ikke? Og det betyder ligesom, at vi kan leve evigt, så vidt jeg har forstået. Og så siger du, at jeg har brug for *beskyttelse*? Imod *fare*?” Hun ryster på hovedet. ”Det er jo simpelthen ikke logisk, Ever. Beklager. Hvem eller hvad er det, jeg skal beskyttes imod?”

Jeg trækker vejret dybt ind og siger til mig selv, at det er det rigtige, jeg gør, det eneste rigtige, uanset hvad Damen mener. Og jeg håber, han vil tilgive mig, da jeg siger: ”Du har brug for beskyttelse imod Roman.”

Hun ryster på hovedet og lægger armene over kors. Det her tror hun ikke på. ”Roman? Hvad er det for noget sludder? Roman kunne ikke drømme om at gøre mig noget.”

Jeg ser vantro på hende. Hvordan kan hun overhovedet sige sådan efter alt det, jeg lige har fortalt hende?

”Ja, det må du altså meget undskylde, Ever, men Roman er min *ven*. Og det er ikke, fordi det egentlig kommer dig ved, men vi er godt på vej til at blive *mere* end bare venner. Og det er jo ingen hemmelighed, at du har hadet ham siden første dag, du så ham, så det er ikke særlig overraskende at høre dig sige sådan noget. Deprimerende, ja, men ikke overraskende.”

”Ja, det er altså ikke noget, *jeg* har fundet på,” siger jeg og trækker på skuldrene. Jeg skal virkelig holde igen for ikke at blive meget vred på hende. Og jeg er godt klar over, at det ikke nytter noget at hæve stemmen – ikke over for en, der er så stædig som hende. ”Ja, det kan da godt være, jeg ikke bryder mig om ham, men sådan som han lige prøvede på at slå dig ihjel, så ... Ja, måske er det bare mig, der er dum,

men jeg synes egentlig, det er en meget god grund. Og husk lige, at jeg har vidner – jeg var ikke den eneste, der så det.”

Hun ser mistroisk på mig, mens hendes fingernegle trommer utålmodigt på dørhåndtaget. ”Okay, så det, du siger, er, at Roman prøvede på at forgive mig med noget te, han havde brygget sammen ...”

”Belladonna – også kendt som *giftig natskygge* ...”

”Ja-ja, så siger vi det.” Hun vinker afværgende. ”Pointen er, at du siger, at han prøvede på at dræbe mig, og hvad gjorde du så? Ringede du efter en ambulance? Næh, du slentrede over til ham for at se, hvad du kunne gøre ved det. Hvad handlede det om? På mig virker det, som om du ikke tog det særlig alvorligt, så hvorfor er det lige, at *jeg* skal?”

”Jamen jeg prøvede at ringe ... Det var altså ... ret kompliceret.” Jeg ryster på hovedet. ”Jeg blev tvunget til at vælge mellem – ja, noget, jeg virkelig har brug for – og så dig. Og som du kan se, valgte jeg dig.”

Hun ser på mig med opspilede øjne, tænker over, hvad jeg har sagt, og siger ikke et ord.

”Roman lovede at give mig det, jeg havde brug for, hvis jeg bare ville lade dig dø. Men det kunne jeg ikke, så ...” Jeg prøver at give hende et lille smil. ”Så nu er du udødelig.”

Hun ryster opgivende på hovedet og ser sig omkring. Hun får øje på nogle unger, der triller op og ned ad vejen med en ombygget golfvogn. Hun er stille så længe, at jeg lige skal til at sige noget, da hun kommer mig i forkøbet: ”Jeg er ked af, at du ikke fik, hvad du ønskede dig, Ever, det er jeg virkelig. Men hvad Roman angår, så har du altså taget helt fejl af ham. Han kunne ikke drømme om at lade mig dø. For mig lyder det, som om han havde eliksiren parat i det tilfælde, at du valgte anderledes, end du gjorde. Og så tror jeg nok, at jeg kender Roman bare en *lille* smule bedre, end du gør, og

sandheden er, at han ved, hvor nedtrykt jeg har været over alt det med familien ...” Hun trækker på skuldrene. ”Jeg tror, at han ville sørge for, at jeg blev udødelig, så jeg kunne slippe for alt det, men han ønskede ikke at være min fadder, fordi der følger så meget ansvar med. Jeg er helt sikker på, at hvis du ikke havde fået mig til at drikke eliksiren, så havde han grebet ind. Du valgte forkert, Ever – ganske enkelt. Du skulle have gennemskuet hans bluff.”

”Der er ikke noget, der hedder fadder,” mumler jeg og ryster på hovedet – men mest over mig selv. Hvorfor vælger jeg at fokusere på sådan en ligegyldig detalje? Jeg begynder forfra: ”Det er ikke sådan, det hænger sammen – slet ikke. Det er ...” Jeg går i stå, da det går op for mig, at hun ikke hører efter. Hun er fuldstændig overbevist om, at hun har ret, og jeg tager fejl. Og eftersom jeg prøvede på at advare hende imod alle farerne – imod *ham* – så kan Damen umuligt bebrejde mig det, jeg er nødt til at sige nu.

”Okay. Du kan tro, hvad du vil. Bare gør mig én tjeneste. Hvis du absolut vil hænge ud med Roman, så beder jeg dig bare om, at du altid har din amulet på. Og jeg *mener* altid. Du må overhovedet ikke tage den af. Uanset om ...”

Hun ser på mig, øjenbrynene er hævede, hun er efterhånden desperat efter at komme ud af bilen og væk fra mig.

”Og hvis du virkelig mener, at du gerne vil gøre gengæld for, at jeg har gjort dig udødelig ...”

Vore blikke mødes.

”... så har Roman altså noget, jeg virkelig har brug for at få fat i.”